

ПРОЛОГ

Тіла знайшли у вівторок. Через два дні після того, як уся родина не з'явилася на рейс, яким мала повернутися додому. За тиждень їхні текстові та соціальні мережі перестали обновлятися. В останньому пості було селфі і повідомлення, що вони прибули до Мексики: тато й мама з по-качачому складеними в трубочку губами, зняквоїла від сорому дівчинка-підліток і малюк у пластмасових сонячних окулярах із веселою беззубою усмішкою.

Орендований будиночок розташовувався не поряд із морем. Він стояв осторонь від гамірної дороги до пляжу, у самому кінці неасфальтованого провулка, що врізався у ділянку придорожніх джунглів Тулума¹. Сморід ударив місцевому поліцейському в ніс, як тільки власник квартири відчинив вхідні двері. На цементній веранді сиділа дівчина, яку найняли, щоб прибирати після від'їзду гостей, і гарячково перебирала в руках нитку розарію, а по її щоках струмками текли сльози.

Повітря бриніло від задухи та спеки.

І від дзижчання мух.

¹ Тулум (маянськ. *Tulu'um*, ісп. *Tulum*) — морський курорт на Карибському узбережжі Мексики, адміністративний центр. За два кілометри від міста знаходилося стародавнє місто мая, єдиний відомий теперішній науці маянський порт. Сьогодні там відкрито археологічний парк. (Тут і далі прим. перекл.)

Та попри сильний сморід, що відчувався навколо, крові не було. Ніяких видимих слідів насильства. Отут поліцейський і второпав, що краще негайно забиратися звідси.

Через годину до будинку вже явилися спеціалісти у білих захисних комбінезонах із датчиками в руках. Матір вони знайшли у світлиці, вона непорушно лежала на дивані з розгорнутою книжкою на грудях. У спальні на застеленому ліжку побачили дівчину, її рука все ще стискала мобільний. Хлопчик зручно вмовстився з улюбленим ведмедиком і, здавалося, солодко спав.

Команда перевірила опалення та бойлер для води.

Потім вийшли через засклені двері до саду, щоб оглянути зовнішні труби газопроводу. Отам вони й побачили сліди крові. І батька; принаймні те, що від нього залишилося.

РОЗДІЛ 1

МЕТ ПАЙН

— Що, важка нічка видалася? Видок у тебе такий, ніби ти разом із нами ночував.

Мет утупився у шахову дошку перед собою і не звертав уваги на слова літнього темношкірого чоловіка, який сидів напроти за обшарпаним столом у Вашингтон-Сквер-парку¹.

— Тобі не холодно? Де твоя куртка?

— Цить, Реджі, — роздратовано махнув рукою Мет, — я намагаюся зосередитись.

Він напружено обдумував свій наступний хід. Парком гуляв свіжий вранішній вітерець, і Мет потер руками, щоб зігрітись. Холодно як для квітня.

За два роки Мет іще ні разу не виграв у цього бездомного Боббі Фішера з Вест-Віллідж. Мет часто запитував себе, як сталося, що такий розумний, високоосвічений чоловік опинився посеред вулиці, без даху над головою; але запитати так і не насмівся. Він пересунув свого слона і забрав пішака з g7.

Реджі похитав головою, ніби розчарований його діями. Не підводячи очей від дошки, запитав:

¹ Вашингтон-Сквер-парк (англ. *Washington Square Park*) — парк у районі Грінвіч-Віллідж на Манхеттені. Від нього бере початок знаменита П'ята авеню.

— Напевно, оце тільки зараз із вечірки?

— Угу, з Годдарду¹. — Мет кивнув у напрямку Годдард-Холлу, чия коричнева цегляна башта визирала над верхівками дерев.

— З Годдарду? Бігав знайомитися зі свіжими дівчатками? — хрипло реготнув Реджі. Він знав про університет більше за деяких аспірантів. Можливо, річ у тому, що він сам там колись навчався.

Дивно, адже зазвичай люди охоче довіряються Метові, розповідаючи йому про своє життя, свої таємниці, проблеми. Напевно, це пояснюється його привітним, відкритим виразом обличчя. А може, через те, що йому більше подобалося слухати, спостерігати, аніж говорити. А Реджі точно вмів розповідати! Та попри його невпинне базікання, він ні разу не обмовився про своє життя до парку. Мет усе намагався відшукати якісь натяки на його минуле. Реджі носив зелену кепку кольору хакі; можливо, він колись служив. Його руки й нігті завжди мали бездоганний вигляд; можливо, його минуле було пов'язане з медициною. Його вулична говірка часом лунала невимушено, а часом — штучно. Можливо, він приховував свою особистість, був у бігах, як небезпечний злочинець. Чи, може, він — простий чоловік, який пережив тяжкі часи, любив грати в шахи і не відчував потреби виправдовуватися через своє життя перед набридливим жовторотим студентиком.

— Це ж треба! Цілу ніч зі студентками! — знову захихотів Реджі. — А що скаже про це твоя рудоволоса красуня?

Слушне запитання. Але річ у тому, що рудоволоса красуня покинула Мета якраз учора. Через це він так і напився у «Синьому мороці». Через це й поперся потім на вечірку до Год-

¹ Годдард-Холл (англ. *Goddard Hall*) — резидентський коледж для першокурсників Нью-Йоркського університету з гуртожитком, бібліотекою, їдальнею та читальними залами.

дарду, а потім розважався нагорі з Діною (чи з Даною?). Через це й опинився о сьомій ранку в парку з важкою з похмілля головою і без можливості потрапити до свого гуртожитку, адже перепустка, ключі від кімнати й мобільний залишилися в кишені його невідомо де покинутої куртки.

Реджі пересунув свою туру на g8 і задоволено блиснув жовтими зубами:

— Починаю дивуватися, як це тебе допустили до навчання у такому поважному закладі.

Із цими словами він виразно зиркнув на будівлю приймальної комісії, над якою майорів фіолетовий прапор Нью-Йоркського університету.

— О, тепер ти говориш як мій батько, — буркнув Мет, переставляючи свою туру на e1. — Шах!

Він запитально поглянув на Реджі.

Той пересунув короля на d8, але запізно.

Ферзь на g3. Шах і мат були неминучими.

— Отакої... — здивувався Реджі. Потім гукнув іншому гравцеві, який грав за одним із сусідніх столиків. — Ти тільки поглянь, Іліє! Афлек у мене виграв!

Реджі завжди кликав Метта «Бен Афлек», що було його особистим зневажливим прізвиськом для всіх білошкірих молодиків.

— Бійся тихого, — урочисто продекламував голосом священника Реджі цитату з невідомого Мету джерела, — поки інші говорять, він спостерігає. Поки інші діють, він планує. А коли вони нарешті зупиняються, він завдає удару¹.

Реджі кинув на стіл пошарпану купюру.

¹ Цими словами починається відома американська біографічна драмедійна стрічка «Влада» (англ. *Vice*) 2018 року режисера Адама Мак-Кея. Історія Діка Чейні, невибагливого бюрократа, який спокійно володів величезною владою як віцепрезидент у час правління Джорджа Буша, змінюючи країну і земну кулю.

— Не потрібні мені твої гроші. — Мет підвівся і потягнувся.
— Так уже й не потрібні! — хмикнув Реджі і посунув банкноту ближче до Мета. — Ти ж у нас студент-кіношник, вони тобі ой як треба!

І реготнув задоволено.

Мет неохоче підхопив купюру. Поглянув на чорні хмари, що насувалися на місто. Він любив запах близького дощу.

— Дозволь мені принаймні пригостити тебе сніданком у нашій їдальні. У мене там ще залишилося кілька купонів.

— Краще ні, — відповів Реджі. — Вони вже минулого разу поглядали на мене скося...

Реджі мав рацію. У лібералізму багатих були свої межі, як Мет уже зміг пересвідчитися на власній шкурі під час навчання у привілейованому Нью-Йоркському університеті. Більшість однокурсників вважали його диваком, аполітичним вихідцем із Середнього Заходу.

— Плювати мені на них, — заявив Мет і махнув рукою Реджі, запрошуючи йти слідом, і тут почув за спиною чийсь знайомий голос.

— Ось ти де! А я тебе скрізь шукаю!

Мет озирнувся і побачив помічника коменданта свого гуртожитку. Чого б це йому приспічило шукати Мета? Адже зазвичай Філіп з'являвся лише тоді, коли вмикали занадто гучно музику або якщо в коридорах пахло «травою».

— У нас у гуртожитку федеральні агенти, — занепокоєно промовив Філіп, — хочуть поговорити з тобою.

— Агенти?!

— Так, ФБР, явилися о сьомій ранку. Кажуть, що ти не відповідаєш по мобільному.

— Чого їм треба? — запитав Мет.

Напевно, знову стосовного старшого брата. Після тієї чортової телепрограми тільки й розмов що про Дені.

— Не знаю. Але якщо ти займаєшся чимось незаконним у нашому гуртожитку, то я...

— Заспокойся, нічим таким я не займаюся. — Мет замовк, щоб перевести подих. — Дякую, що сказав. Зараз піду по-слухаю, що їм треба.

Філіп важко зітхнув і поплівся геть.

— У тебе якісь проблеми? — запитав Реджі.

— Гадаю, краще піти дізнатися. Перенесемо сніданок на наступний раз?

Реджі кивнув.

— Будь обережним, Афлеку. Коли федеральні агенти стукають у твої двері о шостій ранку, нічого доброго з цього не вийде.

* * *

Пів години по тому Мет сидів на маленькому ліжку в гуртожитку, а кімната навколо крутилася як навіжена.

Старша з агентів (Мет не запам'ятав, як її звали) щось говорила, але він сприймав її слова як безглуздий словесний потік. Оскільки Мет не відповідав, вона присіла і занепокоєно зазирнула йому в очі. Її напарник, худорлявий хлопець у темному костюмі, тупцяв позаду, переминаючись з ноги на ногу.

— Я поговорила з деканом, — продовжувала агентка, — вони знайшли для вас психолога. І про заняття вам не треба хвилюватися.

Мет спробував підвестися, але ноги підгиналися, кров ударила в голову. Агентка м'яко всадила його знову на ліжку.

— Усі? — запитав Мет. Вона йому вже двічі повторювала, але він ніяк не міг повірити.

— Мені дуже шкода.

Мама.

Татко.

Мегі.

Томмі.

Він знову підвівся, щось пробурмотів і кинувся до ванної. Там упав на коліна, і його вивернуло в унітаз. Він просидів у обнімку з унітазом невідомо скільки часу.

Отямився від тихенького стуку в двері.

— Хвилинку, зараз вийду, — видавив він із себе. Обіпершись об умивальник, важко підвівся. Відкрив воду, бризнув собі в обличчя, поглянув у дзеркало. Його вигляд у ту мить цілком віддзеркалював його внутрішній стан.

Коли Мет повернувся до кімнати, агентка була сама, її колега зник.

— Як таке могло статися? — запитав Мет, і його голос здався йому таким чужим, різким і далеким.

— Кажуть, нещасний випадок, витік газу. Але ми працюємо над цим, щоб дізнатися точніше. І ФБР, і Держдепартамент. Ми зв'язалися з мексиканськими органами влади. Розумію, що зараз не найкраща мить, але мені треба тебе про дещо запитати.

Мет знову сів і кивнув їй, запрошуючи продовжувати.

— Ми так зрозуміли, що вони поїхали у відпустку.

— Авжеж, у моїх молодших братика й сестри весняні канікули. — Слова застрягли у нього в горлі. — Вони вирішили поїхати в останню мить. Мої університетські канікули не збігалися з їхніми, а тому я не зміг...

Він замовк, намагаючись стримати сльози.

— Коли ви востаннє спілкувалися з ними?

Мет замислився:

— Мама надіслала мені смс-ку з аеропорту перед відльотом. Мегі — кілька днів тому.

Його охопило відчуття провини. Він завжди неуважно читав повідомлення молодшої сестри і рідко відповідав.

— А від батька?

Він заперечно похитав головою, усе тіло немов заціпеніло. Після сварки на Різдво вони не розмовляли. У серці щось кольнуло. Тоді вони розмовляли востаннє...

— Щоб краще встановити часову послідовність подій, нам треба поглянути на тексти тих повідомлень. Ви не будете заперечувати?

— Так, звісно. Але мій мобільний, напевно, залишився у кишені куртки, а я її десь покинув минулої ночі.

— І ви не знаєте, де саме? — запитала агентка. Вона поведилася співчутливо, але Мет помітив, що їй уже уривався терпець.

— Мабуть, у барі.

Перш ніж вислизнути з кімнати дівчини у гуртожитку, він згріб до купи свої речі, отже, вона мала бути в барі.

Агентка кивнула:

— Я можу вас туди відвезти.

— Навряд чи бар відчиняють так рано.

— Як він називається?

— «Синій морок», це на 13-й вулиці в Іст-Сайді.

Агентка вийняла мобільний і відійшла у дальній куток кімнати. Вона дивилася за забризкані дощем шибки і тихо віддавала команди комусь по телефону. «А мені плювати. Скажи, нехай негайно пришлють когось», — промовила вона на завершення і повернулася до Мет.

— Ви поїдете зі мною до бару?

Агентка ступила кілька кроків до дверей. Мет мовчки, ніби у трансі, кивнув і рушив слідом.

— Не хочете прихопити куртку або парасольку? Надворі дощ.

Мет заперечно мотнув головою і вийшов за нею.

У коридорі зібралася купка роззяв. Мет не знав, чи то вже поширилась чутка про його родину, чи вони вважали, що його заарештовано за якийсь злочин.

Агентка (він ніяк не міг пригадати її ім'я), не звертаючи на них уваги, рушила до ліфта. Вже в ліфті Мет запитав:

— А преса вже знає?

Агентка співчутливо зиркнула на нього:

— Новина уже просочилася, хоча імен не називали. Зазвичай дається трохи часу, щоб насамперед повідомити рідних.

— Ви ж бо знаєте, що почнеться, як тільки вони дізнаються? — Мет роздратовано мотнув головою. «Чортова документалка на Нетфліксі!»

Агентка кивнула.

Двері ліфта розчинилися, і вони опинилися перед юрбою журналістів, очі засліпило спалахами фотоапаратів.

РОЗДІЛ 2

Поїздка до бару пройшла для Мета як у мареві. Він сидів на задньому сидінні, поки автівка повільно рухалася у тягучому трафіку Грінвіч-Віллідж, а в голові паморочилося від новин і запитань, з якими накиннулися на нього папараці: чому ви не вирушили до Мексики разом із вашою родиною? як ви почуваетесь? ви справді вважаєте, що йдеться про нещасний випадок? ваш брат уже знає?

Агентка мовчки продиралася крізь юрбу, міцно тримаючи Мета за зап'ястя і тягнучи за собою, як сонного. Коли якийсь журналіст із фотоапаратом став прямо перед ними, загордивши шлях до автівки, вона спокійно тицьнула йому під носа свій поліцейський значок і уважно зміряла поглядом з ніг до голови. Той знітився і відступив. Взагалі нью-йоркських папараці так просто не налякати, але він, напевно, якимось чином уторопав, що з нею краще не жартувати.

Тепер Мет поглядав у вікно автівки на мокру від дощу дорогу з червоними відблисками задніх фар машин. Його думки знову повернулися до сказаного журналістами. А ваш брат уже знає?

Звісно, у Дені не було ні телевізора, ні інтернету, ні телефону. Але батько Мета завжди казав, що новини (особливо погані!) проникають крізь стіни в'язниці зі швидкістю світла. А зважаючи на зіркову популярність Дені, забезпечену йому тим триклятим фільмом, він дізнається зовсім скоро.

Автівка нарешті доповзла до «Синього мороку» і зупинилася перед входом. У денному освітленні місце здавалося ще бруднішим, захисні ролети на вході були помальовані графіті. На тротуарі в дощових калюжах в рядок стояли баки для сміття. Під карнизом пританцьовував, переминаючись із ноги на ногу, якийсь тип у спортивному костюмі. Побачивши автівку, він кинувся вперед, ніби чекав саме на неї, і зазирнув через віконце:

— Ви від федералів? — запитав, заглядаючи всередину. Він був доволі огрядним і з першими ознаками полісіння. Лоб і навіть підборіддя поблискували від поту.

— Спецагентка Келлер, — сухо промовила жінка. Нарешті Мет дізнався, як її звати.

— Мені повідомили, що у вас якісь запитання до клубу, — тип говорив із бруклінським акцентом, — у нас усе легально, так що я не...

— Мені немає ніякого діла, легально у вас чи ні, — різко обірвала його Келлер. Їй було не до політесів. І не до добрих манер. Вона вказала на Мет на задньому сидінні. — Він залишив у вас свою куртку минулої ночі. А в кишені був мобільний. Нам треба зайти всередину.

Власник клубу завагався. Міцно стиснув губи:

— Що ж, а ордер на обшук у вас є?

Келлер визвірилася на нього:

— А ви справді хочете, щоб я його отримала?! Тоді я, мабуть, повернуся сюди у супроводі десятка агентів, скажімо, увечері десь об одинадцятій. Хтозна, що ми тут знайдемо.

Власник бару підняв догори руки, ніби здаючись:

— Послухайте, я знайду його речі, якщо вони тут, — промовив він. — Але мій викидайло... Я дозволяю йому наприкінці зміни забирати все, що знайдеться у кишнях.

— Чудово, — зітхнула агентка Келлер, — мені потрібні його ім'я та адреса.

— Я не певний, що вони в мене є...

— Ім'я та адресу, інакше я повернуся пізніше, і тоді вам це так не минеться.

— Добре, добре. Зачекайте хвилинку.

Агентка Келлер кивнула, і власник зник усередині. Повернувся з папірцем із нашкрябаною на ньому інформацією. Келлер мовчки вихопила його з руки типа і від'їхала від тротуару.

Двадцять хвилин по тому вони зупинилися перед високою заклоною багатоповерхівкою у районі Трайбека¹. Келлер зазирнула до темного отвору гаража і зупинилася перед шлагбаумом охорони. Охоронець перевірів її документи і махнув, щоб заїжджали.

— То це викидайло тут мешкає? — запитав Мет, коли вони в'їхали на підземну стоянку. То був елітний будинок в елітному районі — зовсім неочікуване місце для проживання клубного вибивали.

— Ні. Я послала до нього інших агентів.

— Тоді що ми тут робимо?

Келлер припаркувала автівку в ряду однакових темних седанів.

— Хтось має повідомити вашого брата.

— Зачекайте, що ви сказали?! — пробурмотів Мет. Він намагався збагнути, чи правильно зрозумів її слова. Нарешті видав:

— Ні!

Зависла мовчанка. Потім агентка спробувала зазирнути йому в очі:

¹ Трайбека (англ. *TriBeCa* = *Triangle Below Canal Street* — «Трикутник нижче Канал-стріт») — мікрорайон Округу 1, розташований у Нижньому Манхеттені.

— Я знаю, що забагато як для одного дня. І навіть уявити не можу, що вам доводиться переживати. Але я поговорила з вашою тіткою, і вона сказала, що ваші батьки хотіли б, як на її думку, щоб він дізнався про це від вас.

Мет відчув, як у нього мороз іде поза шкірою.

— То він тут? — запитав Мет, розуміючи, що в цьому немає ніякого сенсу.

— Не зовсім. Нам треба піднятися на дах.

* * *

То був перший політ на гелікоптері у Метовому житті, а тому він не міг визначитися: запаморочення в голові було викликано польотом чи сюрреальністю того дня. Вода в Гудзоні здіймалася бурхливими хвилями, а небо вкривали свинцеві хмари. Агентка Келлер сиділа поряд із ним із прямою спиною, її обличчя залишалося незворушним.

Вона була неговіркою. І не любителькою виконувати кілька справ одночасно. Ніякого втупленого в екран мобільного погляду, ніякого проглядання газет. Її завданням було доставити його до виправної колонії Фішкілла, і вона цим займалася. Мет так і не зміг збагнути, чому Дені, якого засудили за вбивство своєї дівчини у Небрасці, утримували за ґратами у Нью-Йорку. То був уже третій пенітенціарний заклад, куди його перевели за сім років.

Поки лопать гелікоптера розсікала важке дощове повітря, Мет думав про Томмі. Під час усіх сімейних подорожей літаком, поки решта родини сиділа, вчепившись у крісла обома руками з пополотнілими від переляку обличчями, той радісно реготав від задоволення. Ані краплі страху. Цей політ йому б теж сподобався.

Мет проковтнув клубок у горлі, щоб стримати схлипування, уявивши, як радів Томмі в літаку до Мексики, навіть не підозрюючи, що то був останній політ у його житті.

Гелікоптер опустився на маленькому летовищі десь посеред поля. Мет відстебнув пас сидіння, зняв навушники і рушив за агенткою Келлер. Лопаті крутилися, і він мимоволі пригнувся так само, як це робили герої численних переглянутих ним фільмів. Келлер швидко ішла вперед.

Вона перекинулася кількома словами з чоловіком у строгому костюмі, який чекав на них, стоячи біля чорного позашляховика на краю летовища. Це був не той самий колега, хоча й дуже його нагадував. Темний костюм, сонцезахисні окуляри, незворушний вираз обличчя. Точно як Нео з «Матриці». Келлер із Метом всілися на заднє сидіння, і машина рушила ґрунтовою дорогою у напрямку цементної фортеці, що виднілася попереду.

До тієї миті Метові долоні змокрили від поту, в голові стугоніло. Реальність поступово дійшла до його свідомості.

Їх справді більше немає.

І вже зовсім скоро йому доведеться відняти у старшого брата майже все, що в того ще залишалося.